

POSTANOWIENIE

Dnia 23 października 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie ze skargi wierzyciela

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w B. z dnia 27 czerwca 2006 r., sygn. akt VII Gz (...),

w sprawie z wniosku wierzyciela E. S.

przy uczestnictwie dłużnika Gminnej Spółdzielni "S(...)" w K. w likwidacji przy udziale Syndyka masy upadłości Gminnej Spółdzielni "S(...)" w K. w likwidacji o ogłoszenie upadłości, na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 23 października 2008 r.,

odrzuca skargę

Uzasadnienie

E. S. wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w B. z dnia 27 czerwca 2006 r., który oddalił jego zażalenie na postanowienie sędziego komisarza z dnia 23 sierpnia 2005 r. w przedmiocie zarzutów zgłoszonych do planu podziału w postępowaniu upadłościowym Gminnej Spółdzielni S(...) w K. W planie tym kwota przeznaczona do wypłaty została pomniejszona o 29.517,02 złotych nienależnie wyegzekwowane w drodze egzekucji komorniczej w toku postępowania upadłościowego oraz o 3.663,43 złotych należne masie upadłości a bezskutecznie potrącone przez E. S. z jego wierzytelnością z kategorii VI i nie objętą planem podziału. Sąd Okręgowy wskazał, że mający zastosowanie w sprawie art. 63 Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 24 października 1934 r. - Prawo upadłościowe (Dz. U. Nr 118, poz. 512 z późniejszymi zmianami), wykluczał możliwość prowadzenia egzekucji po ogłoszeniu

upadłości. Dlatego uzasadnione było pomniejszenie kwoty podlegającej wypłacie w drodze planu podziału na skutek zarachowania na poczet tych należności, stosownie do art. 451 § 1 k.c., świadczenia już spełnionego w drodze egzekucji.

W skardze zarzuca się naruszenie art. 451 § 3, 455, 498 § 1 oraz art. 499 k.c. przez niewłaściwe ich zastosowanie polegające na przyjęciu, że zostało prawidłowo dokonane potrącenie przez Syndyka Masy Upadłości w wyniku, którego zmniejszeniu uległa kwota należna skarżącemu, pomimo tego, że wierzytelność wzajemna do potrącenia nie istniała i nie była wymagalna. Jednocześnie według skarżącego zaskarżone postanowienie jest niezgodne z wymienionymi przepisami. W ramach obowiązku uprawdopodobnienia szkody skarżący podał, że wobec nieprawidłowego planu podziału nie otrzymał kwoty 30.393,01 złotych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jednym z konstrukcyjnych elementów skargi jest uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy. Jak przyjmuje się w orzecznictwie uprawdopodobnienie szkody (art. 424⁵ § 1 pkt. 4 k.p.c.) polega na przedstawieniu wyodrębnionego wywodu wskazującego, że szkoda została wyrządzona oraz określającego czas jej powstania, postać i związek przyczynowy z wydaniem orzeczenia niezgodnego z prawem (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05, OSNC 2006 nr 7-8, poz. 141).

Uprawdopodobnienie nie jest wprawdzie poddane ścisłym regułom dowodzenia, natomiast musi zachować walor wiarygodności w świetle reguł logiki i doświadczenia życiowego. W uzasadnieniu postanowienia z dnia 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05 (OSNC 2006 nr 1, poz. 16), Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że uprawdopodobnienie szkody oznacza złożenie przez skarżącego oświadczenia, iż szkoda wystąpiła - ze wskazaniem jej rodzaju i rozmiaru. Spełnienie tego warunku można przyjąć tylko wtedy, gdy twierdzenie zostanie uzasadnione na tyle, że będzie można uznać je za prawdziwe.

Tych warunków nie spełnia wniesiona skarga. Pomija się w niej, iż w istocie konstrukcja planu podziału funduszy masy i wysokości kwoty przeznaczonej dla skarżącego opierała się na założeniu bezprawności egzekucji singularnej przeprowadzonej w toku postępowania upadłościowego określanego w literaturze jako egzekucja uniwersalna. Celem obu postępowań jest zaspokojenie wierzycieli. Przy wielości wierzycieli i braku możliwości pełnego ich zaspokojenia, postępowanie upadłościowe daje wierzycielom prawo do równego zaspokojenia w ustawowo określonej kolejności. Dlatego art. 63 prawa upadłościowego wykluczał prowadzenie

egzekucji długów osobistych upadłego po ogłoszeniu upadłości. Zasadne jest wobec tego stwierdzenie, że zgodnie z prawem, skarżący nie mógł uzyskać nic więcej po ogłoszeniu upadłości niż to, co faktycznie otrzymał, łącznie z bezprawnie wyegzekwowanym świadczeniem. Skarżący nie wskazał jednocześnie, na czym polega jego dalsza szkoda i jaki jest związek przyczynowy pomiędzy jej wystąpieniem a prawomocnym postanowieniem Sądu Okręgowego, który uwzględnił przy podziale funduszy masy upadłości samodzielnie wyegzekwowane przez wierzyciela świadczenie.. Skarżący nie odniósł się także do przyjętej przez sąd drugiej instancji oceny bezskuteczności dokonanego przez niego potrącenia jego własnej wierzytelności należącej do VII kategorii i nie objętej planem podziału.

Ponieważ twierdzenia skarżącego dotyczące szkody nie odpowiadają wymaganiu zawartemu w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. Sąd Najwyższy odrzucił skargę na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.